

գուրգուրանքը դեպի առակեթոններ: Աշա-
կերտներու ծնողները կամ պարագաները
երբեք մտահոգուելու պատճառ չունենին
թէ իրենց զաւակները անտէր՝ և կամ հի-
ւանդութեան ատեն անխնամ կը մնային,
որովհետեւ չ. կիրեղ ծնողական հոգա-
ծութեամբ և քիչ մըն ալ չափազանցելով՝
մեր հիւանդութեան օրերուն մեզի կ'ընծե-
ռէր այնքան գուրգուրանք որ շռայլութիւն
կը նկատուէր ծառայութեան առթած հո-
գեկան հրճուանքին փորձառութիւնը չունե-
ցողներուն: Ու կը տեսնէինք որ մեր սի-
րելի հայր սուրբը ամբողջ գիշերներ կը
լուսցնէր մեր սնարին վերեւ, պարզապէս
կէտառելի գործադրելու համար բժշկական
պատուէրները որպէսզի ժամ առաջ առող-
ջանալով անցնէինք մեր դպրոցական և ե-
կեղեցական պարտականութեանց:

Փամանակ մը վերջ երբ մեր ալ ժամը
հնեց կրօնաւորական պարեգօտը հազնելու
և սարկաւք գնահատողութեանք, պէտք էր
տեսնել իր ուրախութիւնը: Հիմա, ան
մեր տեսուչն էր. եղած, մնալով սակայն
միշտ մեր հայրն ու բարեկամը: Եւ եթէ
մենք իր մէջ այս բոլորը կը տեսնէինք և
համակրանքէ աւելի բան մը կ'զգայինք իր
նկատմամբ, ինքն ալ իր մասին այն խո-
րուկ համոզումը ունէր թէ նախախնամու-
թիւնը զինք զրկած էր երեսնադէմ՝ ծա-
ռայելու համար իր եկեղեցիին: Ահա թէ
ինչու մենք էր իր ուրախութիւնը երբ խումբ
մը երիտասարդներ կը նուիրուէին Աստու-
ծոյ սեղանին ծառայութեան:

Տարիներ անցան. մենք արեղայ ձեռ-
նադրուեցանք և խառնուեցանք միարա-
նական կեանքին: Չ. կիրեղն ալ հետըզ-
հետէ եղաւ անգամ Տնօրէն Ժողովի, մա-
տենադարանապետ, Տեսուչ Ս. Թարգ.
Վրժ. և հուսկ ուրեմն Լուսարարապետ Ս.
Աթոռոյ: Վարժարանի ու շալկիրտութեան
հանդէպ ամածած սերը, այս անգամ թերե-
ւոր աւելի ուժգնութեամբ, նուիրեց Ս.
Աթոռի վարչական ծառայութեանց: Ազնի
մտքը և ամենայն հաւատարմութեամբ ըրաւ
և կատարեց ամէն պարտականութիւն որ
իրեն հրամայուեցաւ իր պետէն: Վերջապէս
եղաւ՝ հոգեւոր գինուորագրեալը, այս
բառին ամենէն գեղեցիկ առումով:

Իր վարչական գործունէութեան մէջ

պարագայ մը կայ որ պէտք չէ զանց առ-
նելի: Հանգուցեալը լաւ յարաբերութիւն
կը մշակէր օտարներու հետ, մանաւանդ
կառավարական շրջանակներու, անգլիացի
պետական մարդոց և անկլիքան եկեղեցա-
կաններու հետ: Ու եթէ ներքի է ըսել,
ան եղաւ վանքին տեսակ մը արտաքին
գործոց նախարարը և օտարները իրմով կը
ճանչնային մեր պատրիարքութիւնը:

1943-ին Աղեքսանդրիա կը փոխա-
գըրուէի պաշտօնով, և 1944-ին Տ. Մեսրոպ
պատրիարք վախճանած ըլլալով՝ Չ. կիւ-
րեղ կ'ընտրուէր Պատրիարք Ս. Աթոռոյ:
Ամենուս համոզումն էր որ նորընտրի
Պատրիարքը, ըլլալով երիտասարդ, պատ-
րիարքութիւն պիտի ընէր գոնէ քանի մը
տասնեակ տարիներ: Բայց մարդկային հա-
շիւները յաճախ սխալ արդիւնք կուտան:
Խորհուրդ մարդկան, կամք Աստուծոյ:

Պաշտօնին վերջին աղէտը հիմնովին
ցնցած էր իր պողպատեայ առողջութիւնը:
Ու վեց տարիներ յետոյ, Եգիպտոսէն վե-
րադարձիս, զինք գտայ ալեւորած՝ թէ և
միշտ կը պահէր իր երիտասարդի առուզու-
թիւնը:

Ամենուս խնդրանքները անգօր մնացին
համոզելու համար զինք որ Պէյրութ մեկնի
և զարմանէ իր մէջի ցաւը որմէ մեծա-
պէս կը տառապէր: Իր մէջ այնքան զօ-
րաւոր էր պարտականութեան գիտակցու-
թիւնը որ մահն իսկ պիտի չկրնար իրեն
այլապէս խորհիլ տալ:

Պէյրութի մէջ, իր մահուան սնարին,
արցունքոտ աչքերով գիտեցինք Աստուծոյ
այս մարդուն, եկեղեցւոյ հաւատաւոր
պաշտօնեային, անձնագործ բարեկամին և
սիրելի պատրիարքին սուրբի մը նման հաւ-
նիրը: Միեւաւ կատարեալ խաղաղութեամբ,
իր պարտականութիւնը լիովին կատարած
մարդու մը համոզումով:

Մահը խղից մեղմէ մեր սիրեցեալ
պատրիարքը, բայց անոր հոգին, այս պա-
հուս, մեզի կը վերադառնայ՝ լուսեղէն
պսակներով զարդարուած:

Պունկ և աղօթք իր անմոռաց յիշա-
տակին:

ՊԱՍԿ ՎԱՐԴԱՊԵՏ